

מ"ת 37722/02/20 - מדינת ישראל נגד אמיר סויסה

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 37722-02-20 מדינת ישראל נ' סויסה(עציר)
תיק חיצוני: 42152/2020

בפני כבוד השופטת נועה חקלאי
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב אמיר סויסה (עציר)

החלטה

1. בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, על פי הקבוע בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים] תשנ"ו - 1996

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של גניבת רכב, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא ביטוח.

3. ב"כ המשיב חלק על קיומן של ראיות לכאורה.

ב"כ המשיב לא חלק על כך שהמשיב פסול מלנהוג ומשכך אין כיסוי ביטוחי לנהיגתו, אך חלק על כך שהמשיב נהג ברכב, על כך שגנב הרכב ועל כך שהפריע לשוטר.

ב"כ המשיב טען כי זיהויו של המשיב כמי שנהג ברכב בוצעה על ידי עוקב, זיהוי שבוצע אך ורק על סמך תמונה שהוצגה לעוקב. המשיב לא נעצר במקום בעודו אוחז בהגה, אין ראיות פורנזיות הקושרות אותו לרכב, תיעוד וידאו או איכונים טלפונים, ועל כן הזיהוי חלש ואינו מספיק כדי לקבוע תשתית ראייתית לכאורית.

מאותם נימוקים גם לא ניתן לייחס לו את גניבת הרכב שמבוססת על חזקה תכופה ברכב, חזקה המבוססת על הזיהוי המתואר לעיל.

בנוגע לעבירה של הפרעה לשוטרים טען ב"כ המשיב כי המשיב הותקף על ידי השוטרים והחומר הועבר למח"ש ובהעדר אישור שפיטה לא ניתן ליחס לו עבירה זו.

עוד טען שמתיק החקירה ניתן ללמוד שעסקינן בפרשיה נרחבת שרק חלק קטן מחומר הראיות שנאסף באותה

פרשה הוצג לעיונו והדבר אינו ראוי.

4. ב"כ המבקשת טען מנגד, כי די בזיהוי על ידי העוקב כדי לבסס את עבירות הנהיגה ואת הגניבה מכח החזקה התכופה. עוד טען שהמשיב הוא זה שתקף שוטרים וטענותיו כי הותקף על ידם מתייחסות לשלב מאוחר יותר באירוע, ומכיוון שטרם ניתן אישור שפיטה לא יוחסו למשיב עבירות האלימות כלפי השוטרים, אך אלו אינן קשורות להפרעה לשוטרים ואין מניעה ליחס עבירה זו גם ללא אישור שפיטה.

5. לאור המחלוקת הראייתית עיינתי בתיק החקירה.

ראיות להיותו של המשיב בפסילה

6. בתיק החקירה מצוי גזר הדין שניתן בנוכחותו של המשיב בבית משפט השלום בבאר שבע ביום 9.12.18 בתיק ת"פ 41850-02-17, במסגרתו נגזרו עליו 6 חודשי פסילת רישיון נהיגה שמניינם מיום שחרורו ממאסר.

7. בתיק החקירה תע"צ ממשד הרישוי המלמד כי רישונו טרם הופקד ולפיכך הפסילה טרם הסתיימה. (מהתע"צ אף עולה שמאז 15.6.07 המשיב אינו אוחז ברישיון נהיגה תקף).

לכאורה גם אילו היה מפקיד רישונו כנדרש הפסילה לא היתה מסתיימת כי על פי הנטען בבקשה שוחרר ממאסר רק ביום 10.11.19 (הגם שאין לכך אסמכתא בתיק החקירה) ומניין הפסילה מתחיל כאמור בגזר הדין רק ממועד השחרור.

ראיות לכך שהמשיב נהג ברכב

8. בתיק החקירה דוח עוקב 7007 (מסמך כ"ד) ממנו עולה כי ביום 29.1.20 בשעה 18:55 נראה המשיב נוהג ברכב הגנוב ברחבי העיר בא שבע, כשלצידו אדם נוסף שלא זוהה. זיהויו של המשיב בוצע באמצעות תמונה (מסמך כ"ב). המשיב לא עוכב במקום על ידי העוקב.

9. בתיק החקירה טבלת סיכום פעילות עוקב (מסמך כד). לא ברור באיזה עוקב עסקינו. מהטבלה עולה כי ביום 29.1.20 בשעה 15:34 נצפה המשיב נוהג ברכב אחר, רכב פורשה מ.ר. 90009701 כשלידו ילד, כשהוא נכנס עם הרכב לחניית בנין 10 ברחוב שלמה סקולסקי בבאר שבע.

10. עוד צויין באותה טבלה כי ביום 29.1.20 נהג המשיב ברכב הגנוב מחניית ביתו בשעה 18:55, בהמשך בהגיעו לרחוב אבא אחימאיר זוהה המשיב כמי שנוהג ברכב, ולידו אדם לא מזוהה, המשיב נהג לכיוון אשקלון, נעצר

בכביש 4 לכיוון צפון המשיך ונסע לכביש 3 ומשם נסע מזרחה לכיוון כביש 40. שם נצפה בשעה 19:43 לערך.

11. לפיכך, ומשזוהה המשיב ביום 29.1.20 בשעה 18:45 ובשעה 19:43 על ידי העוקב, קיימת תשתית ראיתית לכאורית המספיקה לשלב זה של הדיון להוכחת הנהיגה ברכב, גם אם הזיהוי נערך על סמך תמונה. כאמור, המשיב החל לכאורה בנהיגה ברכב מחניית ביתו, נסיבה אשר יש בה כדי לחזק את התשתית הראיתית בנוגע לזיהויו.

(מדוחות הפעולה של השוטרים טום דור, סהר בוחניק וניסאן יאסו (מסמכים ל"ב, ל"ג, מ"א) אף עולה אינדיקציה לנהיגה ברכב מרצדס ביום 10.2.20 בשעה 11:15).

ראיות לגניבת הרכב

12. בתיק החקירה הודעתו של תומר תורתי, שמציין כי ביום 28.1.20 בשעה 20:30 החנה את רכב המיצובישי מ.ר. 6305772 (להלן הרכב הגנוב) בשדרות יעלים בבאר שבע ולמחרת בשעה 7:00 הבחין שהרכב כבר לא שם.

13. בתיק דוח של עוקב 7060 (מסמך כ"ה) ממנו עולה כי ביום 28.1.20 בשעה 23:50 זיהה העוקב את הרכב הגנוב חונה בחניית רכבים של בנין 10 ברחוב שלמה סקולסקי בבאר שבע. (המשיב מתגורר בבנין זה). קרי הרכב נצפה במקום פחות משלוש וחצי שעות לאחר שהוחנה לאחרונה, במקום אחר, על ידי מחזיקו החוקי.

14. המשיב עצמו, כמפורט לעיל, נצפה על ידי העוקב כשהוא נוהג ברכב הגנוב ביום 29.1.20 בשעה 18:55. קרי כ- 22 שעות לאחר שהרכב הגנוב הוחנה במקום אחר על ידי מחזיקו החוקי.

15. בתיק החקירה מסמך מיום 10.2.20 שערך החבלן המשטרתי אשר בדק את הרכב הגנוב ולא מצא בו כל נזק.

16. המשיב בחקירותיו שתק ביחס לכל השאלות שנשאל לגבי הרכב הגנוב, ולא סיפק הסבר כלשהוא לאופן שבו הרכב הגנוב הגיע לחנית ביתו בסמוך לאחר שנגנב ולכך שנצפה נוהג בו יממה לאחר מכן.

כידוע, שתיקת המשיב במקום בו היה מתבקש הסבר מצידו, יכולה לשמש חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה.

ראו למשל דברי כב' הש' עמית בבש"פ 3352/16 **דודו בוטראשוילי נ' מדינת ישראל** (4.5.16):

"מה עשה העורר במגרש החנייה כאשר נגד עיניו התבצעה עסקת סמים? שתיקתו מותירה אותנו בערפל ומחזקת עד מאוד את מעורבותו הלכאורית בעסקת הסמים, שאם נוכחותו במקום הייתה תמימה, ואם השיחה שניהל במקום עם מי מהנאשמים 3-5 הייתה תמימה, מן הסתם היה שמח לספר על כך לחוקרי המשטרה. מובן

כי זכותו של העורר לשמור על זכות השתיקה, אך לשתיקה יש בשלב זה השלכה כפולה - הן במישור הראייתי והן במישור המסוכנות (בש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מדינת ישראל (לא פורסם) [פורסם בבנו], 10.3.2011).

17. השאלה שעל הפרק הינה האם די בנתונים שלעיל כדי להקים על המשיב את החזקה התכופה שמכוחה ניתן לייחס לו את גניבת הרכב.

18. כידוע, הפסיקה הכירה בכך שהוכחת "החזקה התכופה" הופכת את ההחזקה ברכוש גנוב שנגנב בפריצה כראיה לעצם הפריצה. ראו למשל ע"פ (עליון) 15/78 **משה ביבס נ' מדינת ישראל** (18.10.78); ע"פ (עליון) 5492/11 **מורד אלרחמן נ' מדינת ישראל** (5.8.12); ע"פ (עליון) **לואי שטארה נ' מדינת ישראל** (30.6.14).

בעניין שטארה שלעיל בית המשפט העליון זיכה בעבירה של גניבת הרכב מכח חזקה תכופה בשים לב שהחזקה היתה 9 ימים לאחר הגניבה ולאור הנימוקים שפורטו שם. בעניין אלרחמן שלעיל בית המשפט הכיר בחזקה התכופה כיממה לאחר מועד הגניבה, הגם שקבע שהחזקה במשקל לא גבוה שדי בראיה במשקל נמוך יחסית כדי להפריכה.

19. סיכומו של דבר, בשים לב שהרכב הגנוב נמצא בחניית ביתו של המשיב כשלוש שעות לאחר שהוחנה על ידי בעליו, ובשים לב שהמשיב נצפה נוהג בו כיממה לאחר שנגנב, ומשהמשיב בחר לשתוק ולא לספק כל הסבר שיהיה בו כדי להפריך את החזקה התכופה, אני קובעת כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לכך שהמשיב גנב את הרכב.

ראיות לעבירה של הפרעה לשוטרים

20. עבירת הפרעה לשוטרים התבטאה בכך שהמשיב התנגד פיזית להיכנס לחדר החקירות, קילל בעט ברגליו והשוטרים נאלצו להפעיל כח סביר כדי להכניסו לחדר החקירות.

התיאור הנ"ל מגובה בדוחות פעולה של שוטרים רבים שנטלו חלק באירוע (דמיטרי רוזנברג, אייבי אלבז, דניאל לנקרי, אוריאל עמר, מיכאל אלבז). התיאור הנ"ל אף מתועד בצילום וידיאו על ידי השוטר רוזנברג.

21. בתיק החקירה טענותיו של המשיב שהותקף על ידי השוטרים. בהודעתו השניה מיום 10.2.20 טען שהוא סובל מכאבים כי הוא אדם חולה ויש לו פלטינות מהרגל ועד הגב, לדבריו סירבו לתת לו משככי כאבים ולכן סירב להיחקר, טען שהרימו אותו מהאזיקים, הרימו אותו באוזניו, הכחיש שאיים, הכחיש שבעט. השוטר קרן ישועה תיעד בצילום את המקומות בהם טען המשיב כי נחבל על ידי השוטרים.

22. על פי המזכר שערך השוטר עודד דבורה ביום 13.2.20 החומר הועבר למח"ש והתבקש אישור שפיטה.

עיון בתיק מלמד שטרם התקבל אישור שפיטה.

23. אין בידי לקבל את טענת ב"כ המבקשת כי ניתן להפריד בין האירוע שבו לכאורה המשיב טען שהותקף על ידי השוטרים ובין האירוע של ההפרעה. מדובר ממש באותו עניין. ההפרעה המיוחסת למשיב מתבטאת בין היתר בכך שבעט והשתולל וטענתו היא כי הוא זה שהותקף. לכן, ומשלא התקבל אישור שפיטה, לא היה מקום לייחס לו את עבירת ההפרעה לשוטרים המבוססת על אותן הנסיבות שאמורות להיחקר במח"ש.

24. ההחלטה ניתנה על ידי בהעדר הצדדים, ותימסר לצדדים במעמד הדיון על ידי כ' השופט כפכפי.

ניתנה היום, ל' שבט תש"פ, 25 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.